

forstaa, at det hvilede paa en Misforstaaelse fra hans Side. Nei, min Opgave er den, at holde mig fri fra falske Alliancer, fra falske Alliancer til alle Sider, og det erede Medlem kan dog ikke mene, at en tilfældig samlet Afstemning over den enkelte Sag skulde have nogen som helst større Betydning for et andet Samarbejde mellem de Herrer af det relative Flertal og os af det absolute Mindretal, end en saadan før har havt. De have hørt sige, at det skulde være en Prøvesten for de Herrer. Det er naturligtvis et ironisk Udtryk; de have troet, at naar de kunne løfte denne Sten vare de rene Kraftkarle. Det er en Misforstaaelse. De veie ikke mere paa Vælgerne's Bøgstmaal, end de veiede før. Se, det er blot det, vi skulde have klareret, at naar, som det erede Medlem taler om, der ligger Noget i Luften om Op-løsning og deslige, da Ingen skal tro, at vi saa, naar vi traf hinanden her ved Afstemningen, gif Arm i Arm ud til Vælgerne. Nei! Lad os være fri. Lad os mødes Ansigt til Ansigt med de Herrer med det Skudsmaal, at, naar den stolteste Seier, vi have havt paa en Valgdag her i Danmark, nemlig den 25de April 1876, har baaret saa liden Frugt eller rettere Nederlag og Skuffelse, bære de Herrer det Ansvar med sig ud til Vælgerne, enten de nu stemme saa eller saa her. Og det ville Vælgerne ikke glemme, naar de Herrer komme ud, enten de saa løfte denne Prøvesten eller ei (Afbrydelse af R. Jær med flere). Jeg taler meget roligt og lidenskabsløst, og de Herrer havde, synes det mig, lovet os, at vi skulde tage denne Sag med Ro og lidenskabsløst, og jeg vil derfor foreslaa det erede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Jær) ogsaa at være en lille Smule sindig.

Formanden (R. a. b. b. e): Det erede Medlem fjerner sig fra Sagens Gjenstand.

Berg: Jeg vil indrømme den erede Formand det, men naar jeg hvert Dieblæk afbrydes af det erede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Jær), og jeg ingen Indsigelse hører mod, at han afbryder mig, er jeg nødt til at tage til Gjemme.

Formanden (R. a. b. b. e): Det erede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds har havt Uret i at afbryde den erede Taler, men iøvrigt var det

ikke saa meget mod Replikken til det nævnte Medlems Afbrydelse, som til de foregaaende Bemærkninger, at jeg sigtede.

Berg: Var det Realiteten? Jeg vilde bevise for Alverden, at jeg intet Forbund havde. Det var det Thema, som det erede Medlem fra Møen gif over til at kaste ud mod mig. Det var det Thema, jeg varierede for at vise, at det var en Misforstaaelse. Jeg kommer nu til Konklusionen. Vi, det vil sige det Mindretal, hvortil jeg hører, have intet Forbund her i Salen, ingen Alliance, hverken med Reaktionen eller Højre eller nogen anden Side, men vi haabe at have trofaste Forbundne udenfor, og jo trofastere de ere, jo klarere og jo mere frigjorte staa vi lige over for de Herrer. Nu skal jeg sige det erede Medlem, hvad Indtryk navnlig Slutningen af hans Foredrag gjorde paa mig. Det bragte mig tilbage i Grindringer hans Foredrag 1876—77 om Foraaret, hvor det rolig og bestemt hed overfor Regjeringen: Intet Forlig med dette Ministerium, hvor til ogsaa hans Ven fra Leire (Holstein) sluttede sig. Det var jo et rart Foredrag at høre paa den Gang, det vidnede om, at der var Karakter i det, det erede Medlem tænkte sig. Hvorledes svarer Foredraget Aaret efter til dette Foredrag, og hvorledes vil nu Foredraget Aaret efter svare til Slutningen af det Foredrag, han holdt her? Se, det er derfor, at vi intet Forbund have; thi jeg siger, at saalange Folkethingets Flertal bestaar af Mænd, der have stemt for Provisoriet, eller hvis Afsærd har deforeret Provisoriet, saalange venter jeg intet parlamentarisk Udbytte af Forhandlingerne her for Demokratiets Sag, og derfor søger jeg og det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke Forbund her, men vi søge det uden for denne Sal, og vil Folket atter vælge et saadant Flertal som det, jeg her har beskrevet, er det Folkets Sag; men saa maa de heller ikke stille deres Forventninger for store efter de nye Valg. Folket, jeg mener Demokratiet, kan vente, og de stærkeste og alvorligste Demokrater kunne øve sig i det stærkeste Laalmod. De kunne vente, men hvad Demokratiet ikke kan taale, er en Øjentagelse af saadanne Skuffelser som dem, det har lidt i de sidste Aar. Det er det, vi ved sindig, men fast Afsærd skulle søge at vogte Folket for; men dertil hører, at vi ikke søge falske Alliancer, at vi fri Vælgerne fra Forbund, som intetsteds have hjemme, og ikke blot